

PERQUÈ M'ESTIMO LA TERRA

No és sols la Pàtria on de petit jugava,
aquella terra de paratge formós,
la que d'infant amb llàgrimes regava,
i de més gran amb la suor del cós.

No és sols aquell racó de l'esperança,
bressol de somnis, forja d'il·lusions,
on els primers amors donen frisança,
i la vellesa s'omple de raons.

No és sols això, doncs és molt més encara,
ni la llar, ni el teu carrer és tant sols,
la Pàtria és l'amor, és una mare,
i és tot allò que estimes i tant vols.

Ara que veig ma terra sacsejada,
com son totes les terres d'aquest món,
voldria que es fongués ja, de una vegada,
aquest mal virus que ens treu la són.

I encara hi ha insolents que la fereixen,
interposant assumptes personals,
oblidant-se dels que amb dolor sofreixen,
i no volen saber res de tants mals.

Sé allò que sofreix el que d'aquí s'allunya,
i amargat, sent com si el cor fallés,
i ho sé bé, que estimo Catalunya,
perquè soc nascut en el Vallés.

Petjaran nostra terra catalana,
insignes poetes, cent mil governants,
més no temeu, si el seny ens agermana,
sempre serà l'orgull dels pobles grans.

ESTEVE PERICH SALA Cardedeu, 31 de maig de 2020